

Lov og Evangelium

Nr. 7

SEPTEMBER 2013

49. årgang

Foto: Ingar Gangås

«Spør hvor veien går til det gode,
og vandre på den!» Jer 6:16

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Redaksjonsnemnda ved
redaktør Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Følstadvegen 135, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød,
Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke.
Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060

INTERNETT: www.nll.no

Følg den gode hyrde!

«Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene.»
«Jeg kjenner mine, og mine kjenner meg.» «Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg.»

Joh 10:11; 14; 27

Kampen om din og min sjel er intens – og den vil tilspisse seg mer og mer fram mot Jesu gjenkomst. Sjelefienden søker å stjele og myrde og ødelegge. Han vil ha oss bort fra den enfoldige troskapen mot Kristus, røve fra oss troen og få oss til å tvile på Guds ord. Ofte kommer han som han gjorde overfor Adam og Eva: *Har Gud virkelig sagt?*

Men Jesus er den gode hyrde. Han har seiret over den onde. På Golgata ble slangens hode knust. Frelsen er fullbrakt. Alle angrep fra sjelefienden ble av Jesus slått tilbake med: *Det står skrevet!*

La Jesus være din hyrde! Bare hos ham kan du være trygg når djevelen angriper. I Guds ord blir du kjent med ham. Der får du høre røsten hans: *Jeg har kalt deg ved navn, du er min.*

Tviler du på det han sier? Tror du ikke at Bibelen er sann? Det skal gå som han har sagt: *Gresset blir tørt, blomsten visner. Men vår Guds ord står fast til evig tid.* Verden skal forgå, men *alt* som står skrevet i Skriften vil bli oppfylt. Skal du gå fortapt – fordi du ikke vil tro alt Guds ord og følge Jesus?

Ingar Gangås

De kristnes møter

Av Olav Bergene Holm

Straks etter Kristi himmelfart og pinse kom de som trodde på Kristus sammen for å samtale om det de hadde sett, hørt og lært av Jesus (Apg 2). Slike sammenkomster har siden fulgt de troende.

Hyppighet, samlingssted og møteform har vært alt fra små husmøter til møter i katedraler, fra katakomber til fangeleire. Noen ganger under frykt for de politiske myndigheter. Andre ganger under frykt for de religiøse myndigheter. Noen steder hver uke, andre steder hver måned, men fasthet og rutine har fulgt den troende forsamling. Og møtehyp-pigheten har ofte avspeilet den åndelige situasjon i kristenfolket. Selv under de vanskeligste forhold har hovedpoenget med møtene vært at Kristus og hans budskap skulle forkynnes til oppmunt-ring og rettledning av de troende og til omvendelse for de uomvendte.

Se stort på småmøtene!

For 40 år siden hadde vi en ung og uerfaren forkynner som på et kretsmøte

karikerte disse små ukentlige møtene med ordene: «Foreningene til møteav-holdelses fremme».

Så lite hadde han forstått av nød-vendigheten av å komme sammen om Guds ord. Så lite hadde han forstått av Jesu ord: «Hvor to og tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dem».

Vedkommende forkynner har fått mange etterfølgere. Etterfølgere som også ser smått og sågar negativt på de små møtene på det lille bedehuset i bortgjemtrenda.

Disse vil legge ned og samle folket i store forsamlinger hvor en forsam-lingsleder i fulltidsstilling «leder ar-beidet» og hvor dørstokken er så lav at «artister» av enhver art slippes til. Slike fora skaper blest om virksom-heten og beundring hos myndighetene.

Men den slags virksomhet fører ofte til at både møteform og innhold endres slik at ingen føler seg uroet i sin samvittighet. Forkynnelsen er ofte et budskap som klør i øret og sangen og musikken kribler i bena. Mangt kunne

Innhold, måned 2013

Følg den gode hyrde! Av Ingar Gangås	side 2
De kristnes møter. Av Olav Bergene Holm	side 3
Hvorfor er fortieelse af Guds Ord så alvorlig? Af Immanuel Fuglsang ...	side 7
Tjenestedeling mellom mann og kvinne. Av Marcus Söderberg	side 9
Profeten Jeremia og vår samtid (4). Av Sigbjørn Agnalt	side 14
Arbeidet i Herren. Av Per Bergene Holm	side 16
«Jeg står i gjeld». Referat fra årsmøtet i NLL	side 19
I lyset. Av Erling Ruud	side 20

og burde vært sagt om dette, men mitt anliggende er ikke *det*.

Forberedelse til møtet

Mitt anliggende er om våre tradisjonelle møter og møteformer på bedehuset er slik de burde være?

La meg ta fram noen sider av saken:

Når et møte som er berammet til onsdag kl. 19.00, begynner det da onsdag kl. 19.00?

Nei, skal du som tilhører få noe ut av det møtet, må du bære møtet og ikke minst taleren fram for Gud i bønn lang tid i forveien. Dernest må du selv forberede deg til å si «et lite ord om Jesus» i tilfelle ordet skulle «bli gitt fritt». Uten denne forberedelse blir møtet en seremoni og ikke et måltid sammen med Jesus.

Dernest må du passe på at du kommer i tide slik at din plass er besatt minst fem minutter før fastsatt tid. Det er manglende respekt for forsamlingen å komme akkurat til tiden eller fem minutter etter tiden. Da stjeler du av de andres tid.

De bakerste setene

Sjelden er et ord av Jesus blitt så misforstått som ordet i Lukas 14:10 om plassen ved bordene. Det er uttrykk for fariseisme å sette seg bakerst i dag. De bakerste plassene skal være forbeholdt de som av ulike årsaker kommer for sent eller må sitte bakerst. Setter du deg bakerst kan du være med å sette «Nikodemus» i en vanskelig situasjon – all den tid galleriet er avstengt eller ikke lenger et faktum.

Noen steder er en særskilt oppmerksom på dette og setter ut bord eller merker de bakerste setene for barnefamilier. Da kan mor eller far ubemerket ta den lille ut et øyeblikk uten at hele forsamlingen skal være vitne til det som foregår. Den fariseistiske praksis med å sette seg bakerst har ført til at mange foreldre forblir hjemme når barna er små. Det får katastrofale konsekvenser dersom barnet ikke «får møtene inn med morsmelken».

At dagens organisasjonsledere og enkelte predikanter fastholder at det er best for barna at de får ha sine egne og tilpassede møter, vitner bare om at de ikke har tro på Den Hellige Ånds gjerning i barnehjertene!

Bruk sangboken!

Sangen har fulgt Guds folk gjennom alle tider både i fengsler og i slott. Derfor har også tidligere kristenledere sett stort på dette med sangen, og gjennom tidene er det gitt ut en rekke kristelige sangbøker. Dessverre kan det ikke sies i dag. Men vår sangbok (og den gamle salmeboken) er en skattkiste med over 900 sanger. Farene er større enn godene når sangboka byttes ut med prosjektor!

For meg er det godt og oppbyggelig å studere sangens innhold satt opp mot forfatteren og ikke minst forfatterens alder når sangen ble skrevet. Vi tenker så ofte at det er gamle ærverdige menn som har skrevet så kloke ord. Men det stemmer ikke alltid. Fredrik Wisløff var 24 år da han skrev sangen: «Gud være lovet, min sjel er frelst i kraft av

blodet». Og Sigurd Lunde var bare 16 år da han skrev: «Jeg er frelst og for en nåde!»

Men det bør være en tankevekker for oss alle at vi nytter bare et fåtall av sangene. Hvor ofte synger vi ikke «Å, Jesus åpne du mitt øye så jeg får se hvor rik jeg er!» Men kunne vi ikke også synge fra tid til annen: «Jesus, åpne du mitt øre ved din gode Hellig Ånd»? Det er ikke noe galt i å synge sanger som vi kan, men det er en fare for at vi synger enkelte så ofte at vi ikke tenker særlig over innholdet.

Og når det er barn til stede, så er det ikke unaturlig at vi da synger en sang som er særlig myntet på dem. Det skaper samklang og tilhørighet. Men la oss slippe all verdens gymnastiske øvelser ved slike sanger!

Åpning av et møte

Det å «åpne et møte» er det vanskeligste, men kanskje det viktigste ved et møte.

En åpning skal være kort, presis og ta for seg ett tema. Den skal ikke streife innom alle sider ved Guds ord. Ei heller sitere en rekke kjente forkynnere og bibelord. En rett åpning er som ordet sier: en åpning. Den er ikke noen andakt. Ei heller en kort preken. Men den skal gi et lite glimt inn i Guds forunderlige frelsesplan.

Faste bønner

I noen sammenhenger blir den gamle «klokkerbønnen» lest ved møtes begynnelse. Det er en god åpningsbønn. Men jeg ville være forsiktig med å

bruke noen ord i den første setningen: «Herre! Jeg er kommet inn i dette ditt hellige *hus* for å høre...», eller som andre sier: «... inn i denne din hellige *menighet* for å høre».

Dette kan misforstås. Bruk denne klokkerbønnen, men si det slik: «Herre! Jeg er kommet *hit* for å høre...».

Forøvrig tror jeg det ville styrke møtets læremessige oppgave om vi i alle fall på søndagsmøtet ba Fader Vår i fellesskap og framsa forsakelsen og troen. →

Møtekalender

Oktober

08.-13.	Mosvik Gunnar Nilsson
08.-13.	Tørvikbygd Arne Thoresen
11.-13.	Havly, Trondheim Lars Fossdal
13.	Sannidal Reidar Heian
13.	Årnes Per Bergene Holm
18.	Krokstadøra Ingar Gangås
19.-20.	Fenes Ingar Gangås
19.-20	Askim Sigbjørn Agnalt
23-27.	Varhaug Lars Fossdal
25.-27.	Ungdomsleir, Haugli Martin Fjære og Asbjørn Fossli
29.-03/11	Steinsdalen Immanuel Fuglsang

Er prekenen for lang?

Prekenen var i tidligere tider møtets hovedpunkt. Hvor lenge apostelen Paulus prekte da en av tilhørerne falt i søvn, sier apostelgjerningene ikke noe om. Men det var ikke uvanlig at talene for noen mannsaldre siden varte både én og kanskje to timer.

I dag klager folk når en preken er over 20 minutter. Den slags klage skal en ikke høre på. «Feilen» er i de fleste tilfelle ikke taleren eller talens lengde, men tilhørerens slette forberedelse.

På den annen side kan det også sies at mang en predikant hadde stått seg på å skrive sin tale, slik at ikke samme setning ble gjentatt med ulike ordstillinger mer enn to ganger!

Winston Churchill ble en gang spurt om hvor lang tid han trengte for å forberede en tale. Svaret kom kontant: «Skal det være en tale på fem minutter, trenger jeg 14 dager. Skal den være på to timer, kan jeg begynne med én gang!» Henrik Ibsen sa det slik: «Å leve, er krig med troll i hjertets og hjernens hvelv. Å dikte – det er å holde dommedag over seg selv». Og det merker en ofte at prekenen har vært en kamp med troll i hjerte og hjerne og en dommedag over en selv! Men da har også predikanten «noe å gi». Og der hvor predikanten har noe å gi, betyr tiden intet for den som vil

ta imot og underkaste seg selv samme «dommedag».

Takk

Det lille ordet «takk» er et viktig begrep i den kristne tro og lære, men takken skal være sann og ekte. Det er misforstått og rent ukristelig når sanginnslaget blir applaudert med klapping, mens taleren blir forbigått i taushet. Klapping og applaus hører hjemme i konsertlokalet, men ikke på bedehuset. Derimot gjør det godt for enhver predikant å få høre ordet takk – særlig når han går ned fra talerstolen med følelsen av at «ordet nådde ikke fram» – enda han hadde strevet med talen i dagevis.

Gud er ordens Gud

Avslutningsvis vil jeg understreke at Gud er ordens Gud, og orden bør prege alle våre møter. Det er ikke ensbetydende med at vi ikke kan gi rom for det spontane, men møtet skal være vel forberedt både i tanke og i forbønn.

Andre sider ved våre møter, og andre former for møter, kunne også vært tatt opp og drøftet. Jeg nevner: Vitnemøtene, nattverdmøtene, bønnemøtene, andre hellige handlinger så som vielse, dåp, konfirmasjon og bisettelse.

I den situasjon som Den Norske Kirke og vårt kristenfolk befinner seg i, skal den gjenværende del av det «myndige lekfolk» med frimodighet på Guds ords grunn forordne og praktisere «seremonier» for alle de ordninger som i tidligere tider hørte hjemme i DNK.

Men dette overlater jeg til andre. L&E

Husk

Bibelhelgen på Solgry 27.-29. sept.
Påmelding: Magne Ekanger,
tlf: 53 42 92 14 / 412 45 598

Hvorfor er fortielse af Guds Ord så alvorlig?

Af Immanuel Fuglsang, Danmark

Ovenstående spørgsmål kom til at stå så levende for mig for et par år siden. Anledningen til det var en prædiken her i Danmark, hvor der blev talt meget klart om det store og levende håb, som en kristen ejer ved troen på Jesus. Og jeg tror, at dette budskab vakte glæde hos de fleste af tilhørerne.

Jeg mener ikke, at der blev forkyndt noget forkert i den nævnte prædiken, men i oplæsningen af det meget afgørende afsnit i Åb 21, om «Den nye himmel og den nye jord», blev der udeladt et vers, som jeg desværre også ofte har savnet ved adskillige andre prædikanters oplæsning af dette afsnit. Og det gælder ikke bare i den folkekirkelige sammenhæng, men også ind i vækkelsesbevægelserne gør denne tendens sig gældende.

Det nævnte afsnit står i Åb 21:1-8, men i mange tilfælde bliver alene versene 1-7 oplæst. Og disse vers er bestemt også de mest behagelige at beskæftige sig med. Her berettes der nemlig om noget meget smukt og skønt, og samtidig fortælles det, at alle syndens følger ikke mere skal volde bekymring og uro. Hør blot hvor skønt det skal blive:

«Og den hellige by, det ny Jerusalem, så jeg komme ned fra himlen fra Gud, rede som en brud, der er smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj

røst fra tronen sige: Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem» (Åb 21:2-3).

Vi skal også læse om, hvad der ikke skal være mere: «Han (Gud) vil tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere. Thi det, der var før, er forsvundet» (Åb 21:4). Jo sandelig: Alle syndens følger er borte for dem, der når frem til troens mål, sjælens frelse og livet i al evighed hos Gud.

Men i forlængelse af disse (og andre) herlige udsagn, kommer der et meget alvorligt og frygteligt vers, som desværre ofte bliver udeladt i forkyndelsen. I Åb 21:8 står der sådan her: «Men de feje og troløse og afskyelige og morderne og de utugtige og troldmændene og afgudsdyrkerne og alle løgnerne skal få deres lod i søen, der brænder med ild og svovl; det er den anden død».

Som en hjælp ved vurderingen af, om det er tilrådeligt at undlade at læse det nævnte vers 8, vil jeg nu citere tre steder fra Bibelen:

1. «I ved, at jeg ikke har fortiet noget, som kunne være jer til hjælp, men jeg har forkyndt for jer og undervist jer, offentligt og privat» (Apg 20:20).

2. «Salig er den, som læser op, og de, som hører profetiens ord og holder

Møtekalender

September

07.	DELK, Bergen Per Bergene Holm
08.	Steinsdalen Per Bergene Holm
08.	Tysse, Samnanger Lars Fossdal
08.	Sannidal Asbjørn Fossli
11.-15.	Randaberg Odd Eivind Stensland
13.-15.	Havly, Trondheim Ingar Gangås
14.-15.	Askim Lars Fossdal

fast ved det, der står skrevet i den; for tiden er nær» (Åb 1:3).

3. «Jeg vidner for enhver, der hører profetordene i denne bog: Føjer nogen noget til dem, vil Gud tilføje ham de plager, der er skrevet om i denne bog, og trækker nogen noget fra ordene i denne profetiske bog, vil Gud fratage ham hans del i livets træ og i den hellige by, som der er skrevet om i denne bog» (Åb 22:18-19).

I lyset af ovenstående klare Bibel-ord er det også meget nærliggende at citere Salme 119:105: «Dine ord er en lygte for min fod, et lys på min sti».

Konklusion: Med baggrund i de nævnte bibelvers, kan jeg bestemt ikke anbefale nogen at undlade at læse og tale om vers 8 i Åb 21. Når Jesus ville have dem med i denne beskrivelse af fremtiden, så må vi også – om end med bæven – oplæse og holde fast ved

profetiens ord, og læse dem i sammenhæng. Og vi er i øvrigt forpligtet til både at undervise og forkynde klart om de to udgange af menneskelivet: frelse eller fortabelse. Sådan gjorde Jesus det selv, f. eks. i det meget kendte vers fra Joh 3:16: «For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortages, men have evigt liv».

Prædikanterne har brug for forbøn!

Med tanke på det anførte alvor i forkyndelsen vil jeg gerne opmuntre alle læsere til at være med i forbønnen for dem, der skal prædike Guds Ord i forsamlingerne rundt omkring. Den store apostel Paulus vidste, at han havde brug for vennernes forbøn, og det må vi andre forkyndere derfor også frimodigt bede om, idet vi tænker på de ord, som Paulus skrev herom bl.a. på disse steder:

Ef 6:18-20: «Under stadig bøn og anråbelse skal I altid bede i Ånden og holde jer vågne til det og altid være udholdende i forbøn for alle de hellige – også for mig, om at jeg, når jeg åbner min mund, må få ord til frimodigt at gøre evangeliets hemmelighed kendt, det som jeg i lænker er sendebud for. Bed om, at jeg ved evangeliet må få frimodighed til at tale, som jeg skal».

Kol 4:2-4: «Vær udholdende i bøn, våg med bøn og tak, og bed også for os om at Gud vil åbne os en dør for ordet, så vi kan forkynde Kristus-hemmeligheden, som jeg sidder i fængsel for. Bed om at jeg må gøre den kendt og tale, som jeg skal».

L&E

Tjenestedeling mellom mann og kvinne

Av Marcus Söderberg

«Så gav mennesket navn til alt feet, til himmelens fugler og de ville dyr. Men for seg selv fant mennesket ingen medhjelp som var hans motstykke.»

1Mos 2:20

Den rettferdige Lot plagdes daglig i Sodoma, allikevel ble han preget av den tiden han levde i, mer enn han selv var klar over. Er du sikker på at det samme ikke kan skje hos oss? Likestillingstanken har slått inn som en flodbølge over våre nordiske land. Kvinnen tillates ikke lenger å være kvinne og mannen ikke å være mann. Men hvis vi vil lukke døra, trenger vi nøkkel og et nøkkelhull. To nøkkelhull eller to nøkler fungerer ikke. Gud skapte mennesket til «mann og kvinne» (1Mos 1:27). Kvinnen skulle være mannens medhjelp i det at hun var hans motstykke (ikke hans like som det dessverre er oversatt i våre Bibler). Hva betyr det? Snart vet ikke engang de kristne noen annen forskjell mellom mann og kvinne enn den rent biologiske.

La meg i det følgende sitere Øivind Andersen fra et høyst aktuelt skrift som ble utgitt på Antikkforlaget i 1988 med tittelen: *«Kvinnens plass i menigheten. Hva sier Guds ord?»*:

«Hvor mange kvinner har profetisk nådegave i dag? Og hvor mange kvinner i dag kan roses for sin velgjørenhet slik vi finner eksempel på i apostel-

tiden? De finnes nok, og der de finnes har de en avgjørende betydning. Men de representerer ikke det karakteristiske trekk ved menighetslivet slik som vi ser det i aposteltiden. Og hvorfor ikke? Paradoksalt nok fordi vår tid mangler syn for kvinnens innsats. Det syn at kvinnen i alle tilfeller skal likestilles med mannen må få den følge at kvinnens *spesielle* betydning i Guds rike svekkes» (side 3).

Likeverd

Først av alt, vil jeg nevne at denne forskjell mellom mann og kvinne ikke betyr at en mann har større verdi enn kvinnen. Frelseren selv tok imot både menn og kvinner. «Og det skjedde i tiden som fulgte at han drog omkring fra by til by og fra landsby til landsby og forkynnte evangeliet om Guds rike. Og de tolv var med ham, og likeså noen kvinner som var blitt helbredet for onde ånder og sykdommer: Maria, med tilnavnet Magdalena, som sju onde ånder var faret ut av, Johanna, som var gift med Kusa, embetsmann hos Herodes, Susanna og mange andre, som tjente dem med det de eide» (Luk 8:1-3).

Vi hører også om Maria som salvet Jesus før hans gravferd (Joh 12:7), mens Peter ennå hadde forstått så lite av Jesu gjerning at han til og med motsa Jesus da han talte om at han måtte lide mye og dø. Denne Maria hørte

ikke til dem som gikk til graven, for hun trodde at han skulle oppstå slik det var sagt i Skriftene.

På pinsedag ble Ånden utgytt over kvinner så vel som menn (Apg 2:17). Det er altså ingen forskjell på mann og kvinne når det gjelder å motta og eie Guds Ånd og de åndelige gaver. For eksempel leser vi om Filip i Apg 21:9, som hadde fire døtre med profetisk gave, og vi hører i 1Kor 11:5 om det samme. I Apg 18:26 fortelles det om Priskilla som sammen med Akvilas, hennes mann, la Guds vei nøyere ut for Apollos. I Apg 9:36 møter vi Tabita, som «var rik på gode gjerninger, og hun gav mange almisser.» Kvinnene har altså hatt en stor betydning i Guds rikes arbeid. Og i 1Kor 11:11-12 leser vi: «I Herren er verken kvinnen noe uten mannen, eller mannen noe uten kvinnen. For likesom kvinnen er av mannen, så er også mannen ved kvinnen. Men alt er av Gud». Og Gal 3:28: «Her er ikke jøde eller greker, her er ikke trell eller fri, her er ikke mann eller kvinne. For dere er alle én i Kristus Jesus.»

Ulike tjenester

I Kristus er det ingen forskjell mellom mann og kvinne. Men når kvinnen er likt vurdert med mannen, betyr det da at det er likestilling i menighetens funksjoner?

La meg igjen sitere Øivind Andersens: «Vi møter kvinner i disippelflokken, (det viser oss at de er regnet som disipler), Apg 1:14. Derimot kan vi ikke av det slutte at de også har vært

aktive med i valg av nye apostler. Det blir bare en gjetning, selv om det med sikkerhet kan sies at kvinnene har vært til stede og deltatt med sine bønner. På liknende måte er det i kap. 15 under apostelmøtet. Kvinnene er til stede, men det er apostlene og eldstebrødrene som fører forhandlingene og gjør vedtak på menighetens vegne (Apg 15:6-22). («På vegne av» uttrykkes på gresk med: 'sammen med', jfr. Apg 2:14, hvor det er uttrykk for at Peter taler på egne og de elleve andres vegne.)» (side 8).

Jesus gav noen kvinner oppdraget med å meddele apostlene hans oppstandelse og fortelle dem hva de nå skulle gjøre (Mat 28:1-8). Men av det kan vi ikke dra den slutningen at kvinner har vært forkynnere på lik linje med mennene. Det er forskjell på personlig samtale og offentlig forkynning. Vi hører ikke om at det var kvinner med da Jesus sendte disiplene ut for å forkynne. Og bare de elleve var til stede da Jesus gav misjonsbefalingen. Det betyr ikke at Guds rikes arbeid ikke er alle kristnes sak, men at ansvaret og forkynnelsen ligger på mennene. Det ansvaret skal kvinnen få slippe! Etter at Ånden var utgytt på pinsedag og de alle talte i tunger (Apg 2:4), står det at det var Peter som forkynte. «Da stod Peter fram sammen med de elleve» (Apg 2:14). Vi møter ikke noe sted i «Apostlenes gjerninger» at en kvinne forkynner eller administrerer menigheten. At Filips døtre hadde nådegave til å tale profetisk, er ikke det samme som at de talte offentlig.

Videre nevner Øivind Andersen at da «Priskilla og Akvilas tok Apollos for seg og førte ham nøyere inn i Guds ord, da sier grunntekstens uttrykksmåte at dette skjedde rent privat. Det dreier seg ikke om noen offentlig belæring (Apg 18:26). Alt i alt ser vi at etter evangelieskriftene og Apostlenes gjerninger er det ikke likestilling mellom mann og kvinne i menighetslivets funksjoner. Alt som går inn under offentlig forkynnelse, og alt som har med ansvar for menighetsledelsen å gjøre, er tillagt mannen alene» (side 14).

Herrens bud til alle tider

I brevene finner vi denne saken læremessig formulert. De lærer oss hvordan vi rett skal se på Jesu forkynnelse og gjerning og den første kristenhets forkynnelse og praksis. Dersom vi tolker praksisen i strid med læren, er vi kommet galt av sted, for Bibelen er Guds ufeilbare ord. Og nettopp i forbindelse med kvinnens stilling i menigheten skriver Ånden gjennom Paulus: «Hvis noen mener at han er en profet eller en åndelig, la ham da erkjenne at det jeg skriver til dere, er Herrens bud» (1Kor 14:37). Og hva har han så talt om? La oss lese (1Kor 14:34): «Som i alle de helliges menigheter, skal kvinnene tie i menighetssamlingene. For det tillates dem ikke å tale, men de skal underordne seg, som også loven sier». Her er det ikke snakk om å sitte og hviske i benkene, det viser tilføyelsen: «Men er det noe de vil ha rede på, da skal de spørre sine egne menn hjemme, for det sømmer seg ikke

Velkommen – velkommen!

Mel.: «Jeg skulle ei sørge».

Velkommen, velkommen
fra øst og fra vest!
Velkommen til store og små!
Når Jesus er midtpunktet
da blir det fest
– til *ham* kan vi alltid få gå.

Kor: La sangen få klinge
så enkel og varm,
om Jesus som døde for oss.
Ja, Ordet gir hvile
fra all verdens larm.
Det fred er ved Golgata kors.

Vi takker deg, Gud,
for din kjærlighet stor.
Den veien du banet når fram. –
Din sønn har jo sonet
for all synd på jord.
Ha takk, du uskyldige *Lam!*

Uverdigg jeg mottar
din nåde hver stund,
bekymringer tar du på deg.
Det hendte et under
på Golgatas grunn,
å tenk, at det gjelder for meg!

Kor: Velkommen, velkommen
fra øst og fra vest!
Velkommen til store og små!
Når Jesus er midtpunktet,
da blir det fest
– til *ham* kan du alltid få gå.

Lina Melås

for en kvinne å tale i menighetssamling» (1Kor 14:35). Øivind Andersen skriver: «Betyr dette et taleforbud for kvinner i *enhver* forsamling av kristne? Nei, det ser vi av 1Kor 11:5. Det eneste apostelen der bebreider kvinnene i Korint for, er at de ikke vil ha på seg sitt «undergivenhetstegn» når de ber og profeterer. Han bebreider dem ikke for at de ber og taler profetisk. Men her taler han ikke om det som kalles «menighetssamlingene». (Talen om dem begynner først i kapittel 11:18). Hvor de kristne kommer sammen utenom menighetssamlingene, der skal det være fritt for kvinnen å be og tale under Den Hellige Ånds ledelse. Det er klart at menighetssamlingene sikter til noe ganske bestemt og ikke kan brukes om alle kristne samvær. 'Menighetssamling' svarer til det vi i vår tid kaller 'gudstjeneste' eller tilsvarende offentlige møter» (side 17-18).

Et legeme, mange lemmer

«For Gud er ikke uordens Gud, men freds Gud» (1Kor 14:33). Hvis en redningsaksjon skal fungere godt, trengs det orden. Hvis alle er dykkere, hvor blir det da av den som gir dykkeren luft, eller den som styrer båten? Og både her og i 1Tim 2:12-15 henvises det til Guds gode orden. «Jeg tillater ikke en kvinne å være lærer eller å være mannens herre, hun skal være i stillhet. For Adam ble skapt først, deretter Eva. Og Adam ble ikke dåret, men kvinnen ble dåret og falt i overtredelse. Men hun skal bli frelst gjennom sin barnefødsel, så sant de holder ved

i tro og kjærlighet og helliggjørelse, med sømmelighet».

Her sier Gud at en kvinne ikke skal være lærer. Å være hyrde, er å lære. Det visste våre lutherske fedre. Forkynnelse i menighetssammenheng er nødvendigvis å bli lært om noe. For troen griper ikke i tomme luften, men bygger på det som er skjedd.

Forbudet mot at kvinnen kan være mannens herre, vil også si at kvinnen ikke skal være leder i menigheten på noen annen måte. Når det står at Adam ikke blev dåret, er det ikke for å unnskyldes mannens del i syndefallet, men nettopp for å understreke det som står i 1Mos 3:17: «Til Adam sa han: Fordi du lød din hustru». Adam lød sin hustru istedenfor Guds ord. Av det forstår vi at det er imot Guds rådslutning med mennesket at kvinnen skal være herre over mannen. Hennes oppgave er ikke der, men i det indre livet. Det gjør ikke hennes betydning mindre, men annerledes. «Legemet er jo heller ikke et lem, men mange. Om foten skulle si: Fordi jeg ikke er hånd, hører jeg ikke med til legemet – så hører den like fullt med til legemet. Om øret skulle si: Fordi jeg ikke er øye, hører jeg ikke med til legemet! – så hører det like fullt med til legemet. Dersom hele legemet var øye, hvor ble det da av hørselen? Hvis det hele var hørsel, hvor ble det da av luktesansen? Men nå satte Gud lemmene, hvert enkelt av dem, på legemet, slik som han ville» (1Kor 12:14-18). Er ikke nettopp det å nedvurdere kvinnen, eller å fremheve mannens oppgaver, å være misfornøyd med sin

egen stilling? Er ikke det en stor synd?

Man hører ofte at Paulus var preget av samtidens syn på kvinnen, men var han det? Til dette kommenterer Øivind Andersen:

«Hadde Paulus vært bundet av sin samtids forestillinger, kunne han nettopp ikke ha uttalt seg som han gjør om kvinnens stilling i Guds rike. Det særmerkete for jødisk og hellenistisk syn på kvinnen er nettopp ikke noen slik lære om kvinnens stilling som den Paulus gir, men tvert imot undervurderingen og nedvurderingen av kvinnen. Derfor er den innvending at apostelen skulle være bundet av sin samtids syn i dette spørsmål likefrem komisk» (side 26).

Guds gode ordning

Du som vil være bibeltro, er nok enig i sak. Guds ord er klart og ikke uforståelig, men bryter totalt mot vår tids tankegang, ja kanskje til og med mot det som er praksis i dagens kristenhet?

La meg konkludere med å sitere slutten på Øivind Andersens lille hefte (som jeg anbefaler deg å lese), fra side 31-34:

«Men er mann og kvinne forskjellige i skapning og sjelsanlegg, er det da så bakvendt at Gud har skapt dem til forskjellig innsats? Er det, når alt kommer til alt, så merkelig at Det nye testamente, som vurderer kvinnen høyere enn noen, gir forskrifter for mannens og kvinnens forskjellige oppgaver i Guds rike? Ville det ikke, rett betenkt, være underligere om det ikke hadde

gjort det? Og hvor har vi egentlig det fra, at når kvinnen skal utøve sine nådegaver og være 'i stillhet' (dvs. i menighetens indre liv), da betyr det en reduksjon av kvinnens gjerning? (...) 'Lærer ikke selve naturen dere, at dersom en mann lar håret vokse langt er det ham til vanære, men dersom en kvinne lar håret vokse langt er det henne til ære?' (1Kor 11:14-15). Det er ikke håret apostelen tenker på i dette ordet, men det håret symboliserer: At kvinnen er kvinne og mannen er mann. Og det han vil si, lyder slik i vår måte å si det på: Lærer ikke endog naturen dere, at hvis mannen gir seg ut for å være kvinne eller opptrer som kvinne, er det ham til vanære? Men når kvinnen gjør det, er det henne til ære. Og omvendt: Er ikke det en alminnelig erfaring at jo mer kvinnen er kvinne og mannen mann, desto bedre blir forholdet og samarbeidet mellom dem og desto bedre utfyller de hverandre? Skulle da ikke det også gjelde menighetens liv?

Enten får en tro Guds ord eller får en la det være, har en sagt, og det er sant også i denne sak. (...) Vi har ikke noe med å spørre: *Hvorfor* sier Guds ord slik og slik? Men vi skal spørre: *Hva* sier Guds ord? Og det skal vi innrette oss etter. Det står fast at Det nye testamente lærer:

Like visst som kvinnen er likt vurdert med mannen som menneske og som kristen, like visst er det at den offentlige læremessige forkynnelse og administrasjon i Guds menighet er mannens sak alene».

L&E

Profeten Jeremia og vår samtid (4)

Av Sigbjørn Agnalt

Avgudsdyrkelse

Herren advarer mot å følge andre guder. Avgudsdyrkelsen er det som mer enn noe annet er årsak til Guds folks frafall. «Dere brenner røkelse for Ba'al og følger andre guder» (Jer 7:9). «Barna sanker ved, fedrene tenner opp ild, kvinnene elter deig for å lage kaker for himmelens dronning. De utøser drikkoffer for andre guder, for å vekke min vrede» (v. 18). Vi ser det er en avgudsdyrkelse hvor hele familien er engasjert, mor, far og barna. Barna var også med, de ble forført inn i dette av sine foreldre. Slik også i vår tid. Det skjer i blind snillhet og hårdnakket egensindighet. Barna læres opp til å bære ved til bålet og holde avgudsdyrkelsen ved like. For det er jo så fint og spennende, og ikke minst morsomt. Dansen rundt gullkalven begeistrer til alle tider.

Jesus sier: «Men den som forfører en av disse små som tror på meg, for ham var det bedre om en kvernstein ble hengt om halsen på ham og han ble senket i havets dyp» (Mat 18:6). Det verste er altså ikke det redselsfulle, å bli kastet i havet med en kvernstein bundet om halsen. Nei, om det kan forhindre en far og mor fra å forføre sitt barn, en av Jesu små, så var det mye bedre, sier Jesus. *Det* sier mye om det store alvor i dette.

Avgudsdyrkelsen fikk alvorlige følger ser vi i v. 24: «Men de hørte

ikke og vendte ikke øret til meg. De fulgte sine egne tanker, sitt onde, hårde hjerte. De vendte ryggen, ikke ansiktet til meg». De ville ikke høre Guds ord om at dette var urett, og vende om. Når profeten forkynner Guds ord for dem, vekker det bare ulyst og motstand. De ville ikke høre, de vendte Gud ryggen i forakt. Det samme skjer i vår tid. De som forkynner Guds ord om vår tids synder og frafall blir møtt med en selvfølgelig forakt og ulyst, man gidder ikke engang å høre på dem, langt mindre å ta det opp til alvorlig ettertanke og vurdering. Følgene av avgudsdyrkelsen blir forakt for Guds sanne ord.

Avgudsdyrkelsen har mange former og uttrykk. Felles for dette er at det er noe annet som får Guds plass i hjerte og liv. I stedet for gudelighet blir det ugudelighet, i stedet for det gode, det onde. I stedet for rett, urett osv.

Hva ser vi på?

Hos profeten Esekiel, som var profet blant de bortførte i Babel samtidig med Jeremias, står dette: «Menneskesønn! Disse menn har gitt sine motbydelige avguder rom i sitt hjerte. Og det som for dem er en fristelse til synd, har de satt for sine øyne» (Esek 14:3). De gav rom for sine motbydelige avguder i sitt hjerte, og dette gav de næring til ved at de satte fristelsen til synd for sine øyne. De ville se på det og derfor satte de det for sine øyne. Det er

en bevisst handling hvor de velger å se. Det er mye vi må se i dag, som er årsak til fristelse. Vi kan ikke unngå å se det, for det blir satt foran våre øyne og er en plage. Men det er stor forskjell på *det* og det vi *velger* å se.

Dette er aktuelt på flere områder. Et av dem er hva vi ser på av underholdning på film og TV. Her er mye å se som er en fristelse til synd.

Ett eksempel er TV-programmet «Jakten på kjærligheten». Dette er et program hvor målet er å finne en partner og gjøre et par av dem. Men dette foregår på ingen måte slik som Guds ord sier det skal foregå, tvert imot. Her møter vi en tvers igjennom ugudelig tankegang og praksis. Her er det ikke slik at det å vinne seg en ektefelle skjer i hellighet og ære, der forutsetningen for samliv er ekteskapet. Men vi møter et livssyn som er frigjort fra Guds ordning og vilje. Dette er forførende og vil umerkelig endre vår overbevisning bort fra Guds ords sannhet til det som er tidens tankegang. Setter vi slike ting for våre øyne, da setter vi det som er en fristelse til synd for øynene våre.

Det samme gjelder voldsfilmer hvor vold og brutalitet, drap og overgrep, uærlighet og svindel, er god underholdning, der hvor helten er hardtslående og nådeløs, en som seirer ved vold og brutalitet. Hat og hevn gjøres til rettferdige handlinger og helvete til det normale. Men Guds vilje er noe helt annet. Hos ham er det saktmodighet, mildhet, barmhjertighet og sannhet som er det gode. Overvinn det onde med det gode, sier Skriften.

Moldova

Karl Bø og Lars Fossdal reiser til Moldova 2.-8. oktober. Vær med og be for møtene!

Det betyr ikke at gode filmer ikke lar oss se det onde, men de gjør ikke det onde til godt. De lyver ikke om sannheten. De filmer som gjør det, blir en fristelse for oss til synd. Det gjelder også filmer hvor det usømmelige og umoralske, det lave og dårlige, blir gjort til morsom underholdning. Det morsomme blir så lett uskyldig og ufarlig, det glir rett ned. Ofte skjer det i form av sex-humor og harselering med kristne verdier. Det river ned og flytter grenser mellom godt og ondt, sømmelig og usømmelig. Det drar oss ned i det ureine, vi morer oss til døden. Dette er motsetningen til en kultur som er foredlende og gir noe av verdi, en kultur som formidler det sanne og skjønne og gode som all god kultur er en bærer av. Det finnes det også en del av i vår tid – det gjelder å velge det rette. Det er vårt ansvar hva vi ser på. *Ser* vi det vi ser, *hører* vi hva vi hører? Eller lever vi som blinde og døve, midt i fordervelsen i verden? Ser vi på det som frister til synd, blir det oss til fall.

Avgudsdyrkelse er å bifalle og elske det som er ondt i Herrens øyne. Å frykte og elske Gud fører til at vi ærer og opphøyer det som Gud har opphøyd som sant og rett og godt i sitt ord.

Fortsettelse i neste nr.

Arbeidet i Herren

Av Per Bergene Holm

«Dersom Herren ikke bygger huset, arbeider bygningsmennene forgjeves. Dersom Herren ikke vokter byen, vokter vekteren forgjeves. Forgjeves står dere tidlig opp, setter dere sent ned, eter slitets brød. Det samme gir han sin venn mens han sover.»

Salme 127:1-2

«Mine elskede, likesom dere alltid har vært lydlige, så arbeid på deres frelse med frykt og beven – ikke bare som da jeg var hos dere, men enda mer nå når jeg er borte fra dere. For Gud er den som virker i dere både å ville og å virke til hans gode behag.»

Fil 2:12-13

Det er to tilsynelatende uforlikelege ord vi har her. På den ene siden hører vi at det er forgjeves å arbeide, på den andre siden formaner vi til å arbeide, til og med står det om å arbeide på vår frelse. Hvordan kan det være i samsvar med ordet om den frie nåde? Og hvordan kan det vi leste i Salme 127 være å forstå når det gjelder vårt daglige liv? Skal vi bare sitte med hendene i fanget og vente på at Gud skal sørge for oss?

Leser vi Predikantens bok ser vi hvordan det går igjen at alt det et menneske steller med under himmelen, alt hva det strever med og søker, det er jag etter vind. Slik taler visdommen, den visdom som er av Gud.

Om det er tale om timelig eller åndelig arbeid, så er det tomhet og jag etter vind. Det er vel ikke noe som er mer meningsløst enn å jage etter vinden? Slik beskriver Skriften det menneskelige strev, den menneskelige søken, som noe som er aldeles nytteløst. Det samme var det vi leste i Salme 127. Forgjeves står dere tidlig opp, setter dere sent ned, eter slitets brød.

Og dette gjelder alle livets forhold, både menneskets frelse, vår åndelige tjeneste og vårt daglige liv og arbeid for det daglige brød. Med alt vårt strev kan vi ikke legge en alen til vår livslengde. Det er Guds velsignelse som gjør rik, sier Ordspråkene, og eget strev legger ikke noe til. Tenk det, ikke noe! Og Jesus formaner oss til å se på liljene på marken og fuglene under himmelen og lære av dem. Ikke strever de og ikke spinner de, ikke sår de og ikke høster de, men deres himmelske Far sørger for dem likevel.

Og når apostelen Paulus skal oppsummere hva det innebærer å være en kristen i 2Kor 5, at det er å være en ny skapning i Kristus Jesus, så konkluderer han det hele med: Men alt dette er av Gud!

På den annen side sier Skriften at den som ikke vil arbeide, han skal heller ikke ete. Og vi leser i Ordspråkene om den gode hustru at hun nettopp kjennes på sitt uavlatelige arbeid, hun står nettopp tidlig opp og setter seg

sent ned. Og Skriften formaner oss til å stride for å komme inn gjennom den trange port. Vi skal kjempe, vi skal ikle oss Guds fulle rustning, ja arbeide på vår frelse.

Og igjen leser vi: Herren skal stride for dere og dere skal være stille. Og det står: «Så står det ikke til den som vil, heller ikke til den som løper, men til Gud som gjør miskunnhet».

Hvordan er dette å forstå? Jo, her er det to ting vi skal holde fast på:

Vi skal så visst arbeide, med troskap og flid skal vi arbeide både på vårt timelige og evige vel. Vi skal være trofaste i vårt jordiske kall og skjøtte det med flid. Og når det gjelder vår frelsessak, så skal vi kjempe mot synden og det gamle menneske, verden og den onde, og vi skal aldri gå trett i den kampen. Vi skal lese og be og søke samfunnet med de andre troende, granske Guds lov dag og natt, bli i ordet om Jesus og søke Guds rike og hans rettferdighet.

Men samtidig skal vi ikke sette vår lit til vårt arbeid. Det er ikke som lønn for strevet at vi får mat på bordet, at vi blir frelst og bevart gjennom denne verden. Det er virkelig slik at det er Herrens velsignelse som gjør rik, og eget strev legger ikke noe til.

Likevel skal vi arbeide, kjempe og stride. Men vi skal ikke holde kjød for vår arm, sier Skriften. Vi skal ikke regne med vår innsats, men i alt vårt arbeid og all vår kamp, skal vi sette vår lit til Herren.

Når det gjelder min frelsessak: Jeg skal lese og be, søke samfunn med de

andre troende. Men jeg blir ikke frelst som lønn for dette, det settes ikke karakterer i himmelen for mitt mer eller mindre gode kristenliv. Men Gud arbeider gjennom det Ordet jeg leser og hører. Ved sitt Ord og sin Ånd skaper han tro på Jesus og tillit til ham. Derfor trenger jeg å lese og be, for at mitt hjerte kan bli rettet på Jesus. Og så er det Gud som ved sin makt holder meg oppe, som ved sitt Ord bevarer meg i Kristus Jesus og fører meg frelst helt hjem – av nåde. Ja, skulle det stå til min bibellesning og bønn, så var det ikke mye å regne med. Men likevel er det slik, at der hvor bibel og bønn forsømmes, der hvor samfunnet med de hellige uteblir, der glir en snart bort fra Jesus og inn i åndelig hovmod eller mismot, fordi hjertet ikke lenger rettes på Jesus.

Og når det gjelder tjenesten i Guds rike, er det på samme måte. Det er ikke min innsats, mitt offer og mitt arbeid det kommer an på. Likevel skal jeg arbeide med troskap og flid, be og arbeide, og i mitt arbeid sette min lit til hva Herren gjør.

Da blir det hvile i arbeidet, det blir ikke strev og bekymring og slit, men fortrøstning til Herren. Derfor kunne også apostelen Paulus si: «Men av Guds nåde er jeg det jeg er, og hans nåde mot meg har ikke vært forgjeves, men jeg har arbeidet mer enn de alle - det vil si: ikke jeg, men Guds nåde som er med meg.» Midt i hans arbeid, var det Gud som arbeidet ved sin nåde.

Alt annet arbeid er forgjeves. Det arbeid som ikke er gjort i Herren, det

Bibelkurs på Fossnes

12. - 17. november

Lærere: Sigbjørn Agnalt, Ragnar Andersen, Per Bergene Holm, Lars Fossdal, Egon Jensen, Olaf Klavenæs og Mikkel Vigilius («Mann og kvinne i bibelsk lys»).

	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lørdag	Søndag
09.00	Fossdal	Agnalt	Fossdal	Agnalt		Jensen
10.00	Klavenæs	Agnalt	Fossdal	Agnalt	Vigilius	(kl.11.00)
10.45	Lunsj	Lunsj	Lunsj	Lunsj		
11.30	Andersen	Andersen	Andersen	B. Holm	Vigilius	
12.30	Andersen	Andersen	Andersen	B. Holm		
14.30	Middag	Middag	Middag	Middag	Mid. 13.00	
16.30	-	-	-	Jensen	Vigilius	
18.00	Kvelds	Kvelds	Kvelds	Kvelds		
19.00	Fossdal	Jensen	Jensen	Vigilius	Jensen	
20.30	Kaffe	Kaffe	Kaffe	Kaffe	Kaffe	

Priser: Undervisningen er gratis. Kost og losji er kr. 300 pr. døgn. Ekstra for oppredd seng kr. 100 og enkeltrom kr. 100 pr. natt. Enkeltmåltider: Frokost / lunsj / kvelds kr. 50. Middag kr. 100. Merk! Ungdom opp til 25 år og studenter, betaler halv pris.

Påmelding: André Heian, tlf: 411 01 223, e-post: andre@heian.se.

Husk å gi beskjed om du trenger skyss fra fly, tog eller buss, når du kommer og reiser, og om evt. enkeltrom eller oppredd seng.

er unyttig, det er jag etter vind. Å ligge hele natten og be, å lese i timevis i Skriften, å vitne og evangelisere og ha kampanje etter kampanje, det er forgjeves, så lenge en regner med vår innsats. Visst skal vi be, visst skal vi lese og ha møter og vitne for vår ufrelste nabo, men i fortrøstning til Herren,

som Jonatan skal vi få si: Kanskje Herren ville gjøre noe.

«Regn med din frelser, så regner du rett, gi ham din byrde så vandrer du lett! Regn med deg selv og du kommer i fall, regn med din frelser og seire du skal!» (Sb 370:1).

L&E

«Jeg står i gjeld»

Referat fra årsmøtet i NLL

Norsk Luthersk Lekmannsmisjons årsmøte (11. juli 2013) ble i år holdt under sommersamlingen på Bibelskolen på Fossnes.

Til innledning var det andakt ved Ingar Gangås. Han minte om alvor et i at hedningene går fortapt uten loven, slik det står skrevet i Romerbrevet, kapittel 2. Videre ble Hudson Taylor og innlandsmisjonen i Kina nevnt, der Taylor og de andre misjonærene ble *drevet* ut av tanken på at de var medskyldige om hedningene ikke fikk høre evangeliet. Vi skal alle på dommens dag dømmes etter det åpenbaringslys vi har fått, og dermed har vi et stort ansvar om vi ikke deler det vi selv har fått del i.

Lars Fossdal leste minneord over Alfild Fiske, Svein Moldsvor og Gerd Skorpen som har gått bort siden forrige samling og minte om at ingen ting kan sammenlignes med det å nå inn til Guds herlighet.

Ved gjennomgangen av sakslisten gikk det meste av tiden til årsmeldinger, rapport fra forkynnere, regnskap og valg.

Det kom frem ved gjennomgåelsen av hovedregnskapet at det var en liten økning i gavene til misjonen, men det ble påpekt at det også var en vesentlig økning i utgifter med utbygging av nytt kjøkken på bibelskolen.

Noen forslag til endringer angående valgmenndas sammensetning ble ved-

tatt, og det ble opplyst at det ved neste årsmøte skal stemmes over hvorvidt kvinnene fortsatt skal ha stemmerett ved årsmøtet. Det ble også oppfordret til at alle som vil stemme ved neste årsmøte prøver å delta på bibelkurset 12.-17. november, der temaet «mann og kvinne i hjem og menighet» skal tas opp av Mikkel Vigilius fra Danmark.

Ved valget av styremedlemmer til landsstyret ble Reidar Heian og Dag Rune Lid gjenvalgt, og styret består dermed av: Reidar Heian (formann), Dag Rune Lid (nestformann), John Flaten, Ingar Gangås og Jan Ove Heggdal som styremedlemmer, med Atle Barkve som første varamann.

Referent: Per Olav Kapstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

I lyset

Av Erling Ruud

I et hjem hadde de et ualminnelig godt speil. Alle roste det. Når folk så seg i speilet, hendte det at de smilte til seg selv. Men så ble speilet flyttet. Det hang før inne i en mørk krok under en pen lampe. Nå kom det midt mellom to vinduer. Men nå var det liksom ikke samme speilet. Det var blitt så klart og skarpt. Allikevel var jo speilet akkurat det samme som før. Speilet var ikke annerledes, men lyset var annerledes. Istedenfor en dempet behagelig lampe, så man seg nå i dagens fulle lys.

Vi har alle fått et speil av Gud. Gud vil at vi skal se oss selv. Og han vil at vi skal se et sant bilde av oss selv. I samvittighetens speil får vi alltid se vårt sanne ansikt. Det er ikke alltid behagelig for oss, for det bildet kan være ubarmhjertig stygt og ondt. Når derfor samvittighetens speil blir altfor avslørende, prøver mange å avdempe det med et behageligere lys. Ved å belyse alle samvittighetens anklager med andre menneskers feil og synder, kan en selv komme i et riktig godt lys. «Sume tror å verta stor ved at dei gjer-er andre små.»

På denne måten kan vi komme til å bedra oss selv grundig. Mange har ikke bruk for frelsen fordi de ikke er verre enn andre, heller litt bedre enn de fleste.

Det er vondt å være syk. Men for en som kjenner sin sykdom er det håp. Å være en fortapt synder uten å vite det er en forferdelig stilling. Vi vil sammen gå inn i Ordets lys og finne livet i *ham* som er lyset. «Den som vandrer i mørket, vet ikke hvor han går hen. Tro på lyset mens dere har lyset, så dere kan bli lysets barn» (Joh 12:35-36).

*Ja, Gud være lovet
for dagen som skinner
fra himmelen ned!
Nå sannheten, veien
og livet vi finner
og vandrer med fred.
Lys for oss, o Kriste!
La aldri oss miste
ditt ledende spor,
din nådes det lysende ord!*
(Landstad. Sb 228:5)

*Fra andaktsboken «I lyset»,
Lutherstiftelsens forlag, Oslo 1939*